

Rapport

Datum: 30 mei 2001

Rapportnummer: 2001/151

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Flevoland onvoldoende onderzoek heeft ingesteld naar aanleiding van de aangifte van 14 juni 1999 van aanranding van zijn dochter M.

Hij klaagt er verder over dat het regionale politiekorps Flevoland is tekortgeschoten in de informatieverstrekking over de behandeling van deze aangifte.

Tot slot klaagt hij over de duur van de behandeling van zijn klacht van 7 augustus 1999 door de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland.

Beoordeling

I. Ten aanzien van het politieonderzoek

1. Verzoekers echtgenote deed op 14 juni 1999, samen met M., aangifte bij het regionale politiekorps Flevoland van een aanranding van verzoekers minderjarige dochter M. in de avond van 11 juni 1999 in een horecagelegenheid te Almere.

De strafzaak tegen de verdachten van de aanranding is op enig moment door de officier van justitie geseponeerd wegens gebrek aan bewijs.

2. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat het regionale politiekorps Flevoland onvoldoende onderzoek heeft ingesteld naar aanleiding van de aangifte van de aanranding van zijn dochter.

Verzoeker heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat de politie veel te laat ertoe is overgegaan de verschillende verdachten en getuigen te horen in deze zaak. Voorts is verzoeker van mening dat de politie niet volledig is geweest bij het horen van betrokkenen. Zo heeft de politie volgens verzoeker nagelaten een eventuele derde verdachte te verhoren, en heeft de politie nagelaten een vriendin van zijn dochter te horen die volgens verzoeker getuige was geweest van de aanranding.

3. Uit het onderzoek is gebleken dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Flevoland verzoekers dochter bij de aangifte - naar aanleiding van het door haar verklaarde - heeft aangeraden fotoboeken te bekijken van de leerlingen op haar school, om eventuele verdachten van het jegens haar gepleegde strafbare feit daarin aan te wijzen en aldus hun identiteit vast te stellen.

Verzoeker heeft laten weten dat hem in een eerste gesprek met een politieambtenaar van het regionale politiekorps Flevoland was meegedeeld dat de politie niet direct kon overgaan tot actie in deze zaak, in verband met de inzet van politieambtenaren voor een

onderzoek naar aanleiding van de vondst van een stoffelijk overschot in Almere.

De politie heeft - volgens verzoeker na zijn aandringen daartoe - ongeveer anderhalve week na de aangifte, in het bijzijn van zijn dochter, een videoband bekeken waarop beelden stonden van de hal bij de garderobe van de bewuste horecagelegenheid op de avond van 11 juni 1999, waar de aanranding (onder meer) zou hebben plaatsgevonden. De politie heeft op 5 juli 1999 - anderhalve week na het bekijken van de videoband en drie weken na de aangifte - een tweetal verdachten gehoord. Verder heeft de politie achtereenvolgens op 6, 7, en 8 juli 1999 drie getuigen gehoord in deze zaak.

Blijkens de door de politie verstrekte inlichtingen is vervolgens in overleg met de officier van justitie besloten geen verder vervolg te geven aan de behandeling van de aangifte wegens gebrek aan bewijs.

4. De beheerder van het regionale politiekorps Flevoland heeft in reactie op de klacht laten weten van mening te zijn dat er in deze zaak geen sprake was geweest van onvoldoende opsporingsonderzoek. De korpsbeheerder achtte verzoekers klacht op dit punt niet gegrond.

Uit door de korpsbeheerder verstrekte informatie is gebleken dat de opsporing in deze zaak weliswaar een hoge prioriteit genoot, maar dat deze zaak conform vast beleid van de politie Flevoland niet de hoogste prioriteit toekwam. Naar voren is gekomen dat er dagelijks door de politie Flevoland - in overleg met het openbaar ministerie - uit het werkaanbod keuzes worden gemaakt in de opsporing.

5. Een van de taken van de politie is de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. De mogelijkheden van de politie om deze taak uit te voeren zijn echter niet onbeperkt. In dezen is van belang dat elk politiekorps bij de vervulling van zijn taken wordt beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, gezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Daarbij mag worden verwacht dat deze prioriteitenstelling weloverwogen gebeurt. Voor zover mogelijk dient de politie naast de gestelde prioriteiten ook aandacht te schenken aan die gevallen waaraan geen, of een mindere, prioriteit kan worden toegekend.

In dit verband is voorts nog van belang dat het de politie in beginsel vrij staat te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend strafbaar feit verricht. Slechts wanneer zij niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te kwalificeren.

6. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de politie in deze zaak te laat ertoe is overgegaan de verdachten en getuigen te horen. Er is geen reden te twijfelen aan de mededeling van de korpsbeheerder dat de vraag naar politiezorg gedurende de onderhavige periode de beschikbare capaciteit bij de politie overschreed en dat de noodzakelijke prioritering ertoe had geleid dat het opsporingsonderzoek in deze zaak niet direct ter hand is genomen.

Voorts is van belang dat blijkens de desbetreffende processen-verbaal uit de verhoren van een tweetal verdachten en een drietal getuigen geen feiten en omstandigheden naar voren waren gekomen die het vermoeden van schuld, gebaseerd op het relaas van verzoekers dochter M., konden ondersteunen. Er is geen reden voor het oordeel dat de politie er niet in redelijkheid van heeft kunnen afzien aanvullend opsporingsonderzoek in te stellen. Derhalve kan niet worden gesteld dat het regionale politiekorps Flevoland is tekortgeschoten in het door het korps ingestelde opsporingsonderzoek naar aanleiding van de aangifte.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de informatieverstrekking

1. Verzoeker klaagt er in de tweede plaats over dat het regionale politiekorps Flevoland is tekortgeschoten in de informatieverstrekking over de behandeling van de aangifte.

Verzoeker heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat de politie hem op eigen initiatief vrijwel geen informatie verstrekke, terwijl hij dit wel van de politie verwachtte.

Verder heeft verzoeker aangegeven het niet juist te vinden dat de politie een aantal malen telefonisch informatie over de stand van zaken heeft verstrekt aan zijn minderjarige dochter, zonder hem of zijn echtgenote hiervan in kennis te stellen.

2. Gebleken is dat er in het bewuste proces-verbaal van aangifte niets staat vermeld omtrent de eventuele wensen van verzoekers dochter en/of verzoeker en zijn echtgenote (haar ouders) op de hoogte te worden gehouden van de gang van zaken volgend op de aangifte.

Gebleken is ook dat er tweemaal telefonisch contact is geweest tussen een politieambtenaar en verzoekers dochter, zonder dat verzoeker en/of zijn echtgenote hiervan door de politie in kennis zijn gesteld. Bij de eerste gelegenheid sprak de politieambtenaar met verzoekers dochter over een afspraak voor het bekijken van de hiervoor, onder I.3. genoemde videoband. Verzoeker heeft de politie in reactie hierop laten weten dat hij het er niet mee eens was dat de politie had nagelaten ook hem hierover te informeren. Bij de tweede gelegenheid liet de ambtenaar verzoekers dochter weten dat de politie de verdachten had gehoord, en dat de politie de zaak verder zou laten rusten. De politieambtenaar deelde verzoekers dochter mee dat verzoeker en/of zijn echtgenote

contact op konden nemen met de politie indien zij hierover (meer) informatie wensten.

3. Nadat verzoeker een aantal malen telefonisch contact had gezocht met de politie, vond er ongeveer anderhalve week na de aangifte in verzoekers woning een gesprek plaats tussen verzoeker en een tweetal politieambtenaren. Bij die gelegenheid zegden de ambtenaren toe verzoeker te zullen informeren over het (verdere) verloop van het opsporingsonderzoek. De volgende dag nam één van de betrokken politieambtenaren telefonisch contact op met verzoeker, met de mededeling dat de politie op 5 juli 1999 twee verdachten zou gaan verhoren.

Over de verdere telefonische contacten tussen verzoeker en de politie lopen de lezingen uiteen. Vast staat dat de politie verzoekers echtgenote bij brief van 7 december 1999 liet weten dat de officier van justitie de strafzaak tegen de verdachten van de aanranding had geseponeerd.

4.1. In de Richtlijn Slachtofferzorg (geldig tot 1 augustus 1999), en in de daaropvolgende Aanwijzing Slachtofferzorg (zie Achtergrond, onder 1. en 2.), staat vermeld dat de politie het slachtoffer uitdrukkelijk dient te vragen of hij van de gang van zaken volgend op de aangifte op de hoogte wenst te worden gehouden. De politie dient in of bij het proces-verbaal van aangifte relevante gegevens over het slachtoffer op te nemen, alsmede of het slachtoffer op de hoogte wenst te worden gehouden van de gang van zaken. Indien het slachtoffer dit wenst, dient de politie hem te informeren over het verloop van de zaak, tot en met de afsluitende inzending van het proces-verbaal.

Dat de politie heeft nagelaten deze informatie in het proces-verbaal op te nemen is dan ook niet juist.

4.2. Gelet op de jeugdige leeftijd van verzoekers dochter (zij was ten tijde van de behandeling van de aangifte ongeveer veertien jaar oud), en het gegeven dat zij kort geleden slachtoffer was geworden van een zedenmisdrijf, waarbij bij uitstek emoties een grote rol spelen, is het voorts niet juist dat de politie tweemaal met haar heeft gesproken over relevante beslissingen over de behandeling van de zaak, zonder verzoeker en/of zijn echtgenote hiervan tevens in kennis te stellen. Door te volstaan met de verstrekking van deze informatie aan verzoekers dochter, is de politie jegens verzoeker tekortgeschoten vanuit een oogpunt van actieve informatieverstrekking en dienstbetoon.

4.3. Alles bijeengenomen, moet worden geoordeeld dat de politie is tekortgeschoten in de informatieverstrekking over de behandeling van de aangifte.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de duur van de klachtbehandeling

1. Verzoeker klaagt tot slot over de duur van de behandeling van zijn klacht van 7 augustus 1999 door de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland.

2. In de Klachtenregeling optreden ambtenaren van politie Flevoland (zie Achtergrond, onder 3.) staat vermeld dat een klacht dient te worden afgedaan uiterlijk binnen tien weken na de indiening ervan. In het geval afdoening binnen deze termijn niet mogelijk is, dient de korpsbeheerder daarvan onder opgaaf van redenen mededeling te doen aan de indiener van de klacht. Tevens dient de korpsbeheerder aan te geven binnen welke termijn de afdoening alsnog te verwachten valt.

3. De beheerder van het regionale politiekorps Flevoland zond verzoeker bij brief van 9 mei 2000 de beslissing op zijn klacht. De in de klachtenregeling genoemde termijn van tien weken is hiermee zeer ruim overschreden. Bij brief van 9 november 1999 liet de korpschef verzoeker - zonder opgaaf van redenen - weten dat de klachtbehandeling nog tien weken zou duren. Ook deze termijn is derhalve ruimschoots overschreden. Voorts bleek de korpsbeheerder niet op korte termijn een oplossing voor deze klacht te kunnen bieden, nadat de Nationale ombudsman hem daar op 29 februari 2000 om had verzocht.

De korpsbeheerder heeft geen feiten of omstandigheden aangedragen die de behandelingsduur kunnen verklaren of rechtvaardigen. Deze gang van zaken verdient afkeuring. Dat de politie meermalen aan verzoeker haar excuses heeft aangeboden voor de lange behandelingsduur doet hier niet aan af.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Flevoland, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Lelystad), is niet gegrond ten aanzien van het ingestelde politieonderzoek, en gegrond ten aanzien van de informatieverstrekking.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland is gegrond.

Onderzoek

Op 17 januari 2000 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Almere, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Flevoland en een gedraging van de beheerder van dit korps (de burgemeester van Lelystad).

De Nationale ombudsman nam naar aanleiding van de klacht op 24 februari 2000 contact op met het regionale politiekorps Flevoland, met de vraag of het onderzoek dat was

ingesteld naar aanleiding van een door verzoeker bij de politie ingediende klacht op korte termijn kon worden afgerond. Bij brief van 29 februari 2000 bood de politie verzoeker excuses aan voor de lange behandelingsduur van de klacht, en gaf aan te verwachten de klacht eind maart geheel te zullen hebben afgehandeld. Eerst op 9 mei 2000 bleek echter de klachtbehandeling door de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland te zijn afgerond.

Naar aanleiding daarvan werd het onderzoek naar de gedraging van het regionale politiekorps Flevoland en de gedraging van de beheerder van dit korps ingesteld. De gedraging van het regionale politiekorps Flevoland wordt aangemerkt als een gedraging van de korpsbeheerder.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder in de gelegenheid gesteld op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de fungerend hoofdofficier van justitie te Zwolle over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

Tijdens het onderzoek kregen verzoeker en de korpsbeheerder de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch verzoeker noch de korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoekers echtgenote deed op 14 juni 1999 bij het regionale politiekorps Flevoland aangifte van een jegens verzoekers minderjarige dochter M. gepleegde aanranding in de avond van 11 juni 1999, in (de buurt van de ingang van) een horecagelegenheid te Almere. Verzoekers dochter was bij het doen van de aangifte aanwezig. Zij was ten tijde van de aanranding ongeveer veertien jaar oud. In het proces-verbaal van aangifte, op 14 juni 1999 opgemaakt door een ambtenaar van het regionale politiekorps Flevoland, werd geen informatie opgenomen over de vraag of verzoekers dochter, verzoeker en/of zijn echtgenote van de gang van zaken volgend op de aangifte op de hoogte wenste(n) te worden gehouden.

2. Verzoeker diende bij brief van 7 augustus 1999 een klacht in bij het regionale politiekorps Flevoland over de behandeling van de aangifte en de informatieverstrekking door de politie in deze zaak.

In zijn klachtbrief staat onder meer het volgende vermeld:

"Tijdens de aangifte zei mevrouw L. (een ambtenaar van het regionale politiekorps Flevoland; N.o.) eerst dat er nog naar de videoband, die ten tijde van de aanranding gemaakt was, gekeken zou worden. Dat veranderde zij later, want eerst moest mijn dochter de fotoboeken op school maar bekijken. In die fotoboeken zouden mogelijke daders staan. Zeer vreemd was vervolgens dat het pas na zo'n anderhalve week (en na zeer zware aandring van mijn kant) weer mogelijk was om de videoband te bekijken.

Uiteraard hebben mij vrouw en ik contact met school (...) gehad en de school heeft ook weer contact met de politie gehad. Zeer kwalijk was het dat wij van school moesten vernemen dat de zaak voorlopig niet behandeld zou worden.

Dit leidde tot een aantal telefoontjes van mijn kant met achtereenvolgens mevrouw L., de heer Bo., de heer R. (die mij weigerde door te verbinden met zijn chef), en de heer Z. (ambtenaren van het regionale politiekorps Flevoland; N.o.). Pas de heer Z. bleek in ieder geval open te staan voor mijn wens tot actie met betrekking tot de aangifte. Ik zou de volgende dag teruggebeld worden voor het maken van een afspraak voor het bekijken van de videoband. De heer Z. gaf mij de indruk dat dat die week nog zou gebeuren onder begeleiding van een medewerker van de technische recherche. Helaas werd ik niet teruggebeld en moest ik er weer zelf achterheen. Uiteindelijk kreeg ik een medewerker van de technische recherche aan de lijn die mij zei dat de zedenpolitie ook bij die afspraak wilde of moest zijn, en dat ik begin volgende week gebeld zou worden om een afspraak te maken.

Een week na de aanranding stond mijn dochter op school ineens naast een van de daders die nog steeds vrij rondliep doordat de politie maar niet tot actie over wilde gaan. Gelukkig stond haar oudere broer daar ook. Hij heeft die jongen aangesproken en meegenomen naar de rector van de school. Dit heeft op school tot een voor mijn dochter zeer vervelende situatie geleid. Om die reden ben ik maar weer gaan bellen met de politie. De heer Bo. kwam niet verder dan dat er voor hem niets aan de situatie veranderd was, met een ondertoon van dat ik moest ophouden met zeuren. Uiteindelijk ben ik die middag bij u aanbeland. U heeft ervoor gezorgd dat er een afspraak met de heer S. de week erop zou komen en dat de videoband snel afgekeken zou worden.

Uiteindelijk is de videoband pas de woensdag daarop afgekeken. Voorafgaand heeft er wel een telefoongesprek plaatsgevonden tussen mevrouw L. en mijn dochter die toevallig de telefoon opnam. Mevrouw L. zei dat zij het beter vond als M. alleen naar de afspraak voor het bekijken van de videoband zou komen om druk van haar ouders te voorkomen. Mijn

vrouw en ik zijn hierover niet gebeld of anderszins geïnformeerd. Deze handelwijze van de politie is in mijn ogen absoluut onjuist.

Het gesprek met de heer S. (eveneens een ambtenaar van het regionale politiekorps Flevoland; N.o.) vond de dinsdag daarop plaats bij mij thuis. Tot mijn grote verbazing verscheen ook de heer Bo. op dat gesprek. (...) De heer S. stond uitgebreid stil bij het 'feit' dat de politie 90% van haar tijd in dit soort gevallen aan de slachtoffers besteedt, iets wat ik tot nu toe nog niet had kunnen constateren. Daarna zijn er afspraken gemaakt over de verdere gang van zaken: de woensdag daarop zou de politie aangeven wat men zou gaan doen en wanneer. Tenslotte heb ik duidelijk gemaakt dat ik de handelwijze van mevrouw L. om te proberen direct met mijn dochter afspraken te maken, onaanvaardbaar vond.

Ik ben de volgende dag door de heer Bo. gebeld met de mededeling dat 5 juli 1999 (meer dan drie weken na het gebeurde en nog zo'n anderhalve week verder) verhoren van twee door mijn dochter aangewezen daders zouden plaatsvinden. Ik maakte hem dat duidelijk dat dat voor mij niet aanvaardbaar was. Daarvoor moest ik me dan maar in verbinding stellen met de heer S. Met de heer S. kwam ik de volgende dag ook niet veel verder. Ik heb hem meegedeeld dat ik het verder wel zou horen en dat mijn vertrouwen in de politie ongeveer tot nul was gereduceerd. En dat zijn opmerking van twee dagen daarvoor (90% tijd voor de slachtoffers) in mijn ogen neerkwam op loze praatjes.

5 juli heeft de heer Bo. naar mijn huis gebeld en daar mijn oudste zoon aan de lijn gehad. De heer Bo. deelde hem mee dat hij zou terugbellen. De volgende dag had ik nog steeds geen telefoontje van de heer Bo. gekregen. Ik heb hem toen gebeld, maar kreeg na doorverbinden een antwoordapparaat aan de lijn. (...) Uiteindelijk heb ik van de heer Bo. helemaal niets meer vernomen.

De school informeerde mij ondertussen wel over het feit dat de politie 'iets' aan het doen was. Zeer kwalijk dat ik dat van school en niet van de politie verneem.

Uiteindelijk belde mevrouw L. op naar mijn huis. Zij kreeg daar mijn dochter aan de lijn. Mevrouw L. deelde haar mee, ondanks dat ik eerder aangegeven had dat ik dat niet op deze manier wenste, dat de mogelijke daders verhoord waren, dat de politie er niet verder mee kwam en dat de politie de zaak zou laten rusten. Als haar vader of moeder nog meer wilde weten, moesten ze maar met Ma. bellen. Op haar vraag hoe dat nu op school moest (want een paar van de daders lopen door nog steeds rond), kwam mevrouw L. niet verder dat ze dan maar naar de schoolleiding moet stappen. Ronduit schandig dat mijn vrouw of ik niet door de politie op de hoogte zijn gesteld. Kwalijk dat de politie de school opzadelt met het handhaven van veiligheid op een terrein waar de school niet voor is.

Tenslotte werd in bijna alle gesprekken met de politie benadrukt dat tijdgebrek de veroorzaker van het niet in actie komen was. Ten eerste is dat een intern politie probleem. Mijn dochter is in feite klant en hoeft niet nog eens extra slachtoffer te worden van interne

politieproblemen. De gemeenschap betaalt de politie om haar werk goed en op tijd te doen. Ten tweede is het zeer vreemd dat als tijdgebrek zo hevig is, er op bepaalde momenten bepaald niet efficiënt gewerkt wordt."

In zijn klachtbrief liet verzoeker tot slot nog weten er prijs op te stellen spoedig van de politie een inhoudelijk antwoord te ontvangen.

3. Bij brief van 16 augustus 1999 bevestigde het regionale politiekorps Flevoland aan verzoeker de ontvangst van zijn klachtbrief, en liet weten dat deze ter behandeling conform de klachtenregeling van de politie Flevoland was doorgezonden aan de korpschef. De politie deelde verzoeker mee dat hij een bevestiging van de ontvangst van zijn klacht door de korpschef binnenkort tegemoet kon zien.

4. Eind september 1999 vroeg verzoeker de politie telefonisch om informatie over de stand van zaken in de behandeling van zijn klacht.

5. Bij brief van 9 november 1999 deelde de korpschef van de politie Flevoland verzoeker mee dat zijn klacht was ontvangen en in behandeling was genomen. De korpschef bood verzoeker verontschuldiging aan voor de late reactie op zijn klachtbrief. Hij liet hem verder weten dat de afhandeling van zijn klacht tien weken zou duren. Tot slot verwees hij verzoeker voor nadere informatie naar een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Flevoland.

6. De politie deelde verzoekers echtgenote bij brief van 7 december 1999 mee dat de officier van justitie de strafzaak tegen de verdachten van de aanranding had geseponeerd.

7. In een rapport van 17 december 1999, opgemaakt door politieambtenaar Bo. in het kader van de interne klachtbehandeling bij de politie, staat onder meer het volgende vermeld:

"Alvorens in te gaan op een aantal door de heer B. (verzoeker; N.o.) genoemde punten, stel ik, dat daar waar het gaat over de contacten tussen de politie Almere en de heer B. er kennelijk sprake is geweest van communicatiestoornissen en onbegrip tegenover elkaar.

Door rapporteur en andere medewerkers van de afdeling zeden van de districtsrecherche van het district Almere is keer op keer geprobeerd met grote zorgvuldigheid de zaak aangaande de aanranding van M. af te handelen.

(...)

Het bekijken van de fotoboeken op school komt voor zover ik mij kan herinneren voort uit een voorstel van de familie B. Zover mijn informatie, deze heb ik overigens geverifieerd bij de collega L., wordt collega L. er bij het houden van het zogenaamde intake gesprek door de familie B. op gewezen dat er op korte termijn een afspraak gepland staat op school om

fotoboeken te kijken.

(...) Er wordt vanwege de schoolleiding telefonisch contact opgenomen met de afdeling zeden. Dit omdat men denkt goede afspraken gemaakt te hebben met de politie in het kader hoe om te gaan met de ontstane situatie. Door de familie B. wordt kennelijk op dat moment bij de school andere c.q. tegenstrijdige informatie verstrekt. Tussen de politie en de schoolleiding (...) is contact geweest en zijn direct na het bekend worden van de feiten goede afspraken gemaakt.

In dit contact is de schoolleiding aangegeven op welke wijze en wanneer de politie de zaak verder zou gaan afhandelen. Deze mededeling is op dat moment ook al gedaan aan de familie B.

Daar waar de heer B. dus spreekt over het feit dat hij via de school moet vernemen dat de zaak voorlopig niet wordt behandeld wordt geen juist beeld gegeven. Althans hij is daar in een eerder stadium al van op de hoogte gebracht door de politie.

Daar waar de heer B. spreekt over het niet tijdig oppakken van de zaak van zijn dochter stel ik, dat is getracht de heer B. uit te leggen dat de afdeling zeden van de districtsrecherche van het district Almere, volgens een bepaald beleid werkt. Dat dagelijks prioriteiten worden gesteld wat betreft het moment en de manier van oppakken van zaken. Aan de heer B. wordt uitgelegd dat de zaak van zijn dochter een hoge prioriteit heeft, maar op dat moment niet de hoogste. Ik kan slechts constateren dat de heer B. nimmer ontvankelijk is geweest deze uiteenzetting en dit beleid te accepteren.

(...)

Aangaande de punten binnen de klacht van de heer B. over het informeren van zijn dochter aangaande de afhandeling van de zaak. Door rapporteur en mevrouw L. is een aantal malen getracht contact te krijgen met de heer B. Dit om hem over het verloop van de zaak te kunnen informeren.

Als dit niet lukt en er wel contact is met zijn dochter wordt haar verteld wat er gaat gebeuren. Dit laatste is naar mening van rapporteur correct. Immers M. moet gezien haar leeftijd capabel geacht worden een dergelijk bericht te ontvangen.

Daarnaast is M. de optie geboden voor het verkrijgen van meer informatie door haar vader of moeder.

Rapporteur is na het gesprek dat plaatsvindt tussen mevrouw L. en M. niet meer benaderd door de heer B. voor verdere informatie. Rapporteur heeft nog getracht met de heer B. contact te krijgen via een door hem verstrekt zakelijk telefoonnummer. Dit echter zonder resultaat.

Rapporteur is er dan ook vanuit gegaan dat de door mevrouw L. verstrekte informatie aan M. helder en voldoende is geweest.

(...)

Er (heeft; N.o.) uitgebreid overleg (...) plaatsgevonden met de officier van justitie (...). Uit dit overleg is gekomen dat de aangifte van M. op dit moment niet vervolgd kan worden wegens gebrek aan bewijs. De zaak is daarom ook door de officier als zodanig geseponneerd."

8. In een rapport van 21 december 1999, opgemaakt door politieambtenaar Si. van het regionale politiekorps Flevoland, staat onder meer het volgende vermeld:

"Informatieverstrekking

Vanaf het eerste contact zijn meerdere betrokkenen overstelpt en bestookt met telefoontjes van klager, waarin hij dwingend vroeg en eiste dat 'zijn' zaak onmiddellijk moest worden opgepakt.

Steeds weer is aan klager uitgelegd dat in de benadering van zedenzaken de opvang van begeleiding van het slachtoffer een primaire taak is.

Dat daarbij opsporing, aanhouding en veroordeling van daders ook een prioriteit heeft, maar dat binnen het werkaanbod, in nadrukkelijk overleg met het Openbaar Ministerie, dagelijks keuzes worden gemaakt in die opsporing.

Tegemoetkomen aan de eis van klager zou in dit geval hebben betekend dat aan de opvang van begeleiding van onder andere slachtoffers van verkrachting geen uitvoering had kunnen worden gegeven."

9. De Nationale ombudsman nam op 24 februari 2000 contact op met het regionale politiekorps Flevoland, met de vraag of er op korte termijn een oplossing kon worden geboden voor verzoekers klacht over de behandelingsduur van zijn klacht bij de politie.

Bij brief van 29 februari 2000 deelde de politie Flevoland verzoeker mee ernaar te streven zijn klacht eind maart geheel afgehandeld te zullen hebben. De politie bood verzoeker opnieuw haar verontschuldigingen aan voor de behandelingsduur van de klacht.

10. Het regionale politiekorps Flevoland liet verzoeker bij brief van 4 april 2000 weten dat er bij de klachtencommissie extra vragen waren gerezen naar aanleiding van zijn klacht, en dat het streven nu was de klachtbehandeling eind april 2000 af te ronden.

11. Bij brief van 9 mei 2000 deelde de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland verzoeker mee dat het onderzoek naar de klacht was afgerond. De korpsbeheerder liet weten de klacht over de afhandeling van de aangifte ongegrond te achten, conform het

advies van de klachtencommissie van de politie Flevoland. De korpsbeheerder achtte verzoekers klacht over de informatieverstrekking gegrond. Ten slotte bood de korpsbeheerder verzoeker zijn verontschuldiging aan voor de vertraging in de afhandeling van zijn klacht.

12. Het advies van de klachtencommissie aan de korpsbeheerder van 26 april 2000 luidt onder meer als volgt:

"De procedure

De klacht werd door de regionale korpschef ontvangen op 18 augustus 1999. De klacht is in behandeling genomen op grond van de regionale klachtenregeling. De districtschef Almere heeft een onderzoek laten instellen. (...) Het onderzoek werd afgerond op 28 december 1999. De commissie heeft de klacht voor het eerst op 10 februari 2000 behandeld. Nadat de commissie antwoord had gekregen op door haar gestelde vragen heeft zij op 13 april 2000 de klacht wederom behandeld en haar advies op 26 april opgesteld.

(...)

1. Afhandeling van de aangifte

Klager stelt dat er een slechte afhandeling van de aangifte heeft plaatsgevonden. De commissie heeft ter zake nadere informatie gevraagd en gekregen. Zij heeft kunnen vaststellen dat vele getuigen gehoord zijn en twee verdachten verhoord zijn. Op grond daarvan meent de commissie dat niet gesproken kan worden van een slechte afhandeling van de aangifte. Zij kan geen oordeel geven over de vraag of de politie voldoende zorgvuldig onderzoek heeft gedaan. Alles afwegend oordeelt de commissie dit onderdeel ongegrond.

2. Informatieverstrekking

Klager stelt dat sprake is van slechte informatieverstrekking. Het is begrijpelijk dat klager zeer teleurgesteld was toen bleek dat de zaak niet de hoogste prioriteit had. De commissie constateert dat de politie aannemelijk weet te maken dat door verschillende politieambtenaren redelijk veel informatie gegeven is terwijl anderzijds klager aangeeft dat de informatieverstrekking volstrekt tekort is geschoten. De commissie constateert verder dat de communicatie tussen politie en klager onvoldoende is geweest en geeft aan in dergelijke voorkomende gevallen deze over een persoon te laten lopen. De commissie acht dit onderdeel van de klacht gegrond."

B. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker is samengevat weergegeven onder Klacht.

2. In aanvulling op zijn verzoekschrift, en in reactie op de beslissing op de klacht van de korpsbeheerder, deelde verzoeker de Nationale ombudsman bij brief van 26 juli 2000 onder meer nog het volgende mee:

"De klachtencommissie (zou; N.o.) hebben kunnen vaststellen dat vele getuigen gehoord zijn en twee verdachten verhoord. Hoe het mogelijk is dat vele getuigen gehoord zijn, is mij een raadsel. Er zijn door mijn dochter geen getuigen met naam en toenaam genoemd kunnen worden, behalve de vriendin met wie zij op de betreffende locatie was. Die vriendin is overigens niet gehoord. Bovendien is mij door de politie hier geen enkele mededeling over gedaan. De politie heeft de klachtencommissie dus gewoon onwaarheden en twijfelachtigheden verteld.

(...)

Op uw aandringen heeft de politie verschillende keren toezeggingen gedaan over de datum waarop ik antwoord op mijn klachten zou krijgen. Vrijwel even veel keren heeft de politie die toezeggingen niet gestand gedaan. Zij nam niet eens de moeite mij van het niet nakomen van toezeggingen mededeling te doen. Na uw interventie kwam er soms een karig briefje of kreeg ik van u te horen dat het toch later zou worden. Dit is wederom een vorm van geen of zeer slechte informatieverstrekking en bovendien een teken van onbetrouwbaarheid."

C. Standpunt KORPSBEHEERDER

1. De beheerder van het regionale politiekorps Flevoland deelde in reactie op de klacht onder meer het volgende mee:

"Ten aanzien van het onderzoek naar aanleiding van de aangifte

Op 9 mei 2000 heb ik inzake deze klacht mijn eindoordeel aan klager kenbaar gemaakt (zie hiervoor, onder **A.11.**; N.o.). Ik zie geen redenen mijn standpunt te wijzigen. Er zijn zeker een viertal getuigen en een tweetal verdachten gehoord. Er is geen sprake geweest van onvoldoende onderzoek. Ik acht dit onderdeel ongegrond.

Ten aanzien van het tekortschieten in de informatieverstrekking

Er is richting klager door de politie veel informatie verstrekt. Hierbij is niet steeds sprake geweest van één en dezelfde persoon. Het was beter geweest wanneer er sprake was geweest van een contactpersoon. Dat dit in de praktijk niet altijd mogelijk blijkt acht ik begrijpelijk. In die zin acht ik dit onderdeel gegrond.

Ten aanzien van de duur van de klachtbehandeling

De in de klachtenregeling genoemde termijn van 10 weken is ernstig overschreden. Dit is een structureel probleem. Medio dit jaar is een klachtencoördinator aangesteld. De bedoeling hiervan is te voorkomen dat termijnen van de klachtenregeling worden overschreden. Ik acht dit onderdeel gegrond."

2. Als bijlagen bij zijn reactie op de klacht zond de korpsbeheerder de Nationale ombudsman afschriften van onder meer de volgende stukken:

een proces-verbaal van verhoor van verzoekers dochter M. van 14 juni 1999;

een proces-verbaal van verhoor van verdachte X van 5 juli 1999;

een proces-verbaal van verhoor van verdachte Y van 5 juli 1999;

een proces-verbaal van verhoor van getuige C van 6 juli 1999;

een proces-verbaal van verhoor van getuige A van 7 juli 1999;

een proces-verbaal van verhoor van getuige B van 8 juli 1999.

Blijkens de desbetreffende processen-verbaal kwamen uit de verhoren van de verdachten en de getuigen geen feiten en omstandigheden naar voren die het vermoeden van schuld, gebaseerd op het relaas van M. konden ondersteunen.

D. Reactie verzoeker

Verzoeker deelde in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder onder meer nog het volgende mee:

"Brief korpsbeheerder Flevoland 6 september 2000 (zie C.1.; N.o.)

Door de politie Almere (is; N.o.) veel te laat actie ondernomen (...) om getuigen/verdachten te horen. Ook nadat een verdachte op een presenteerblaadje aangeboden is, weigerde de politie actie te ondernemen (verdachte is door mijn dochter op school herkend en door mijn oudste zoon 'in zijn kraag gegrepen' en naar de rector gebracht; dit is onmiddellijk aan de politie doorgegeven).

(...)

Er is richting mij op initiatief van de politie vrijwel geen informatie verstrekt. De korpsbeheerder doet het voorkomen dat de politie dat wel gedaan zou hebben, maar dat is absoluut onjuist. Als ik informatie kreeg was dat in 90% van de gevallen op mijn eigen initiatief. Bovendien wordt er verschillende keren geen antwoord gegeven op mijn vragen, ook niet als het klachtbrieven betreft. Dit heb ik al eerder aangegeven en daar wordt door de korpsbeheerder helemaal niet op ingegaan.

De duur van de klachtbehandeling door de politie Flevoland is gewoon schandig. Het volstaat dan niet om te zeggen dat het een structureel probleem is en dat er daarom een klachtencoördinator is aangesteld.

In algemene zin is deze brief van de korpsbeheerder een schoolvoorbeeld van hoe er niet gecommuniceerd moet worden. Er wordt niet ingegaan op mijn specifieke klachten, en er worden een aantal meningen verkondigd die niet of nauwelijks onderbouwd zijn.

(...)

Het is mij verder een raadsel waarom een derde verdachte niet gehoord is. Ook wordt (...) aangegeven dat het bekijken van het klasseboek (moet overigens fotoboek zijn) volledig op ons initiatief is gebeurd. Dat is echter geen juiste weergave. De politie heeft ons aangeraden dat te doen.

(...)

Rapport 17 december 1999 (zie hiervoor, onder A.7.; N.o.)

Er wordt gesteld dat er sprake zou zijn van communicatiestoornissen en onbegrip tussen mij en de politie Almere. Van communicatiestoornissen was echter geen sprake. Ik heb heel duidelijk kunnen maken aan de politie Almere wat ik verlangde en de politie Almere heeft mij heel duidelijk gemaakt dat zij daaraan niet of slechts ten dele wilde voldoen.

Er wordt aangegeven dat de politie Almere geprobeerd heeft zorgvuldig te handelen in deze zaak. Proberen wil echter niet zeggen dat dat ook gebeurt. In dit geval is er verschillende keren zeer onzorgvuldig gehandeld door de politie Almere, zoals ik ook aangegeven heb in eerdere brieven.

(...)

De rapporteur geeft aan dat ik niet door de schoolleiding op de hoogte ben gebracht van het feit dat de zaak van mijn dochter voorlopig niet behandeld wordt. Ik word hier min of meer voor leugenaar uitgemaakt. De leugens en onwaarheden worden hier echter door de rapporteur verteld.

(...)

Als mijn dochter aangifte doet, moet (een van) de ouders daarbij aanwezig zijn. Als de politie de zaak vervolgens niet verder wil behandelen, zouden de ouders niet meer aanwezig hoeven te zijn bij de mededeling daarover. Dit is zeer bevreemdend. Bovendien zou de politie behoren te weten dat slachtoffers van aanranding zeer labiel kunnen zijn. Dat was mijn dochter ook. (...) De politie hoort dan zeer zorgvuldig te werk te gaan. Dat heeft de politie Almere in dit geval echter niet gedaan. Tenslotte had ik duidelijk

aangegeven dat ik dergelijke contacten tussen de politie Almere en mij dochter niet op prijs stelde. Blijkbaar vindt de politie Almere dat zij zich hier niets van aan hoeft te trekken.

(...)

Rapport 21 december 1999 (zie hiervoor, onder A.8.; N.o.)

(...)

Het bevreemdt mij dat er in dit rapport begonnen wordt met aandacht te vragen voor de afdeling Jeugd en Zeden. De indruk wordt gewekt dat de medewerkers specialisten op dit terrein zouden zijn. In het eerste gesprek dat ik met de heer Bo. (...) had, bleek dat hij zijn medewerkers op een andere taak moest inzetten. Deze taak had echter niets met jeugd en zeden te maken, maar had betrekking op een lijk dat gevonden was op een van de stranden in Almere. Daardoor kon er geen directe actie ondernomen worden door medewerkers van zijn afdeling in de zaak van mijn dochter, zo werd mij medegedeeld. Wat heb je nu aan een afdeling Jeugd en Zeden als ze niet beschikbaar zijn, wanneer ze nodig zijn."

Achtergrond

1. **Richtlijn Slachtofferzorg** (inwerkingtreding d.d. 1 april 1995, vervallen per 1 augustus 1999, Stcr. 1995, 65):

"Bij de slachtofferzorg door de politie en het openbaar ministerie (gelden; N.o.) drie uitgangspunten:

a. een correcte en waar nodig persoonlijke bejegening van het slachtoffer

b. verstrekking van informatie aan het slachtoffer waarbij geldt dat deze informatie zo snel mogelijk aan het slachtoffer moet worden verstrekt en tevens dat deze informatie duidelijk en relevant is

(...)

A. Politie

(...)

2. De politie geeft aan het slachtoffer algemene informatie over de gang van zaken volgend op de aangifte en over de mogelijkheden tot schadevergoeding, geeft hem een voorlichtingsfolder slachtofferhulp en vraagt hem uitdrukkelijk of hij schadevergoeding wenst en of hij van de gang van zaken volgend op de aangifte op de hoogte wenst te worden gehouden.

3. De politie neemt in het proces-verbaal dan wel in een bijlage bij het proces-verbaal relevante informatie op over het slachtoffer - met name of deze van de gang van zaken op de hoogte gehouden wenst te worden (...)

7. Indien het slachtoffer heeft aangegeven (...) te wensen (...) op de hoogte te worden gehouden van de gang van zaken volgend op de aangifte, geeft de politie het slachtoffer informatie over het verloop van de zaak tot en met de afsluitende inzending van het proces-verbaal."

2. Aanwijzing slachtofferzorg (vervangt de hierboven genoemde richtlijn; inwerkingtreding: 1 augustus 1999, Stcrt. 1999, 141):

"achtergrond

(...)

2. Uitgangspunten basistaken slachtofferzorg

Als basistaken van de uitvoering van slachtofferzorg gelden de volgende uitgangspunten:

- a. Een correcte en waar nodig een persoonlijke bejegening van het slachtoffer.
- b. Verstrekking van informatie aan het slachtoffer waarbij geldt dat deze informatie zo snel mogelijk aan het slachtoffer moet worden verstrekt en tevens dat deze informatie duidelijk en relevant is.

(...)

OPSPORING

1. Aangifte

(...)

De politie (...) vraagt uitdrukkelijk (...) of het slachtoffer van de gang van zaken volgend op de aangifte op de hoogte wenst te worden gehouden.

De politie neemt in het proces-verbaal dan wel in een bijlage bij het proces-verbaal relevante informatie op over het slachtoffer met name of deze van de gang van zaken op de hoogte gehouden wenst te worden..."

3. Artikel 9 Klachtenregeling optreden ambtenaren van politie Flevoland (vastgesteld door het regionale college van het regionale politiekorps Flevoland op 1 juni 1994)

"Termijnen van afdoening

1. Een klacht wordt afgedaan uiterlijk binnen 10 weken na de indiening.

3. Indien de afdoening niet binnen de hiervoor genoemde termijn kan plaatsvinden, doet de korpsbeheerder hiervan mededeling aan de indiener van de klacht met opgaaf van de redenen. Daarbij geeft de korpsbeheerder tevens aan binnen welke termijn alsnog afdoening te verwachten valt."